

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 379/06-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. decembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť J. B., D., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 153/04 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. septembra 2006 doručená sťažnosť J. B., D. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 153/04.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal okresnému súdu návrh zo 6. augusta 2004 o „*neoprávnené zadržiavanie vecí a iné*“ proti odporcom: spoločnosť I., s. r. o. a spol. Konanie je vedené pod sp. zn. 9 C 153/04. Podľa názoru sťažovateľa okresný súd v uvedenej veci nekoná, čím vnikajú zbytočné prietahy v konaní. Sťažovateľ ďalej dodal, že „*(...) Od podania žaloby uplynuli viac ako dva roky, čo preukazuje prietahy v súdnom konaní na tomto pomenovanom okresnom súde vo veci 9 C 153/2004-42. Vo veci sa nekoná ani po tom, čo som podaním zo dňa 3. januára 2006 poslal predsedovi Okresného súdu Bratislava III sťažnosť na prietahy v súdnom konaní vo veci 9 C 153/04, pričom na túto sťažnosť nedostal som doposiaľ od predsedu okresného súdu odpoveď na to, či je moja sťažnosť oprávnená alebo nie, či potvrdzuje mnou konštatované prietahy v súdnom konaní alebo nie (...). Súdne prietahy v pomenovanom konaní teda pokračujú a preto postupujem túto moju sťažnosť na prietahy v súdnom konaní na Okresnom súde Bratislava III vo veci 9 C 153/2004-42 Ústavnému súdu Slovenskej republiky. (...)*“

Sťažovateľ sa v konaní pred ústavným súdom domáhal vyslovenia porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, prikázania okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov a priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 50 000 Sk.

Vo svojej sťažnosti síce sťažovateľ neoznačil články ústavy, v ktorých sú zaručené základné práva, ktorých porušenie žiadal vysloviť, avšak z obsahu sťažnosti a formulácie sťažovateľových požiadaviek vyplýva, že sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05).

Sťažovateľ namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 153/04.

Z prehľadu procesných úkonov, ktoré vyplývajú zo súdneho spisu sp. zn. 9 C 153/04 je zrejmé, že konanie sa začalo na okresnom súde podaním nekvalifikovaného návrhu sťažovateľa 11. augusta 2004. Dňa 30. augusta 2004 okresný súd vyzval sťažovateľa, aby dokladoval svoje zárobkové, sociálne a majetkové pomery, keďže sťažovateľ zároveň pri podaní návrhu žiadal o oslobodenie od súdneho poplatku a o ustanovenie právneho zástupcu. Sťažovateľ predložil okresnému súdu ním požadované doklady 1. a 28. októbra 2004. Vzhľadom na nedostatky pôvodného návrhu okresný súd vyzval sťažovateľa 18. augusta 2005 a 12. januára 2006 na odstránenie chýb podania spočívajúcich najmä v upresnení odporcu a upravení petitu návrhu. Podaním doručeným okresnému súdu 9. septembra 2005 a 23. januára 2006 sťažovateľ odstraňoval nedostatky podania. Dňa 18. mája 2006 okresný súd uznesením rozhodol, že nepriznáva sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov. Proti tomuto uzneseniu sa sťažovateľ 1. júna 2006 odvolal, na základe čoho bol spis 8. júna 2006 predložený Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o opravnom prostriedku sťažovateľa. Krajský súd uznesením z 31. augusta 2006 zmenil napadnuté uznesenie okresného súdu a sťažovateľovi priznal oslobodenie od platenia súdnych poplatkov. Toto rozhodnutie krajského súdu bolo okresnému súdu doručené 24. novembra 2006.

Z uvedených skutočností vyplýva, že k predĺženiu napadnutého konania podstatne prispel aj samotný sťažovateľ tým, že podal nekvalifikovaný návrh spočívajúci v nedostatočnom označení odporcu a v nepresne a neurčito vymedzenom petite, ktorého nedostatky boli sťažovateľom odstraňované na základe výziev okresného súdu 9. septembra 2005 a 23. januára 2006. Rovnako k tomu prispela aj potreba dokladovania osobných, majetkových a zárobkových pomerov sťažovateľa vzhľadom na žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov a ustanovenia právneho zástupcu v konaní, k čomu taktiež došlo až po opakovaných výzvach súdu.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ uvedeným postupom sám znemožnil okresnému súdu v konaní plynulo konať, pretože konanie v súlade s čl. 48 ods. 2 ústavy predpokladá tiež žalobný návrh, ktorý spĺňa zákonom ustanovené náležitosti, pričom v danom prípade tieto podmienky splnené neboli (mutatis mutandis I. ÚS 128/03, I. ÚS 252/06).

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01). Postup okresného súdu v danej veci, aj keď nebol vždy bez prieťahov (súd bol nečinný takmer 4 mesiace v období od 23. januára 2006 do 18. mája 2006), sa v napadnutom konaní zjavne nevyznačuje takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup okresného súdu v označenom konaní po prípadnom prijatí návrhu (sťažnosti) na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, preto ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd nad rámec uvádza, že pokiaľ by v budúcnosti v postupe všeobecného súdu dochádzalo k prieťahom v konaní, sťažovateľovi nič nebráni v tom, aby opätovne podal sťažnosť pre porušenie základných práv a slobôd podľa čl. 127 ústavy.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. decembra 2006